

KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE

REPUBLICA SLOVENIJA

Številka: 0608-3/2012/29
Datum: 28. 11. 2013

RAČUNSKO SODIŠČE RS
Slovenska c. 50
1000 Ljubljana

E: sloaud@rs-rs.si

Zadeva: Ugovor po čl. 28/11 ZRacS-1
Zveza: *Predlog revizijskega poročila, št. 320-5/202-306 z dne 18.11.2013*

Na podlagi čl. 28/11 ZRacS-1 Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju: komisija) v zakonskem roku na senat Računskega sodišča (v nadaljevanju: senat) vlaga ugovor zoper predlog revizijskega poročila št. 320-5/202-306 z dne 18.11.2013 in ga prereka kot sledi v nadaljevanju. V ugovoru se sklicujemo tudi na dokumentacijo, ki smo jo od Računskega sodišča prejeli na naše zaprosilo z dne 19.11.2013, in sicer excel tabele izračunov vrednosti očitanih nepravilnosti in metodologija revizije.

A. UGOVOR OZIROMA NAVEDBE SPLOŠNE NARAVE

Komisija ugotavlja, da se preko 70% razkritij nepravilnosti nanaša na poslovni dogodek ali ima (sporni) pravni temelj v obdobju prejšnje odgovorne osebe; pri pregledu metodologije izračuna vrednosti ocene domnevnih nepravilnosti pa je ta odstotek celo višji – na področju materialnih stroškov in investicij je ocenjena vrednost, ki ima pravni in dejanski temelj v letih 2009 in 2010, celo 90% vseh ocenjenih nepravilnosti (najem poslovnih prostorov in stroški prostorov, pogodba za dobavo el. energije, manjko ocenjevalnih listov uslužbenca, nepravilna odprava plačnih nesorazmerij).

Ta aspekt ima pomembno posledico za legitimnost in metodološko ustreznost izraženih očitkov in končnega mnenja, ki ocenjuje delo komisije v letu 2011. V revizijskem poročilu je veliko razkritij v smislu npr. da komisija ni poslovala v skladu z zakonodajo zaradi najemne pogodbe in pogodbe za elektriko ali da je bil določeno javni uslužbenec napredovan brez ocenjevalnih listov, ali določena pogodba o zaposlitvi iz leta 2009 v nasprotju z sistemizacijo in uredbo iz leta 2008. Na podlagi takih kršitev je opredeljen zaključek, da komisija leta 2011 (sic!) ni poslovala skladno s predpisi in ji Računsko sodišče zato izreka negativno mnenje.

Taki zaključek ali navedbe ne ustrezajo ne dejanskemu ne pravnemu stanju in so po mnenju komisije nekorektne in zavajajoče, pa tudi v nasprotju z namenom revizije. Nobena od zgoraj navedenih kršitev ni nastala v letu 2011. Kršitve so nastale v letih 2009 in 2010. Drži, da je mogoče posledice teh kršitev ekstrapolirati tudi v leto 2011, če so v njem nastajale finančne posledice teh kršitev, vendar pa se je pri tem potrebno opredeliti tudi do narave in konteksta kršitev. Preprosto zaključiti, da je Komisija za preprečevanje korupcije v letu 2011 kršila določila tega in onega zakona, ker je v letu 2009 sklenila najemno pogodbo, je namreč nekorektno, pa tudi neresnično.

V revizijskem posotpku se je nesporno izkazalo, da je komisija leta 2011 izvedla vrsto aktivnosti, da bi odpravila pomanjkljivosti iz preteklih let. V letu 2011 je bila opravljena tudi zunanja revizija in komisija je vse njene ugotovitve sanirala že v letu 2011. Posebna pozornost je bila posvečena tudi kadrovskemu področju in sanaciji najemne pogodbe za prostore. Iz same revizije izhaja, da je komisija večino razkritij iz leta 2011 – vsaj tista, ki jih je bilo mogoče – identificirala in sanirala samoiniciativno že vsaj leto dni pred začetkom prihoda revizorjev Računskega sodišča na komisijo, nekatere pa so bile sanirane med samo revizijo. To navsezadnje potrjuje tudi dejstvo, da v predlogu revizijskega poročila ni nobenega popravljalnega ukrepa. Povedano drugače: leta 2011 je bilo prvo leto mandata nove komisije, ki je postopoma in skladno z možnostmi odpravljala tudi pomanjkljivosti ali nepravilnosti, ki so nastale v preteklosti. Nekaterih pa ni bilo mogoče odpraviti zaradi pravnih ovir (npr. najemne pogodbe za poslovne prostore, sklenjene leta 2009 za določen čas brez odpovednega roka v letu 2011 ni bilo mogoče odpovedati brez škodljivih posledic za komisijo oziroma državni proračun).

Nadalje – v seštevku vseh razkritij ni mogoče opredeliti nobenega, ki bi v naravi in kontekstu nakazoval sum naklepne nepravilnosti, zavestno ponavljajočega nezakonitega ravnanja, negospodarnost, nesmotrnost ali celo okoriščenje posameznikov. Ta element v zaključni oceni ne igra nobene vloge. Predlog revizijskega poročila (in prej osnutek) ne upošteva ne narave, ne konteksta posameznih kršitev, pripisuje pa visoke vrednosti kršitev na podlagi administrativnih napak. Primer: več razkritij temelji na tem, da komisija ni imela letnega načrta razpolaganja s stvarnim premoženjem in zato kot kršitve ovrednoti posamezne investicije, ki so bile sicer sprejete in navedene v proračunu in katerih nabava je bila tako skladna z zakonom kot smotrna. V postopku revizije smo iskreno povedali, da smo za dejstvo, da moramo kot neodvisen organ imeti tudi ta akt – načrt razpolaganja s stvarnim premoženjem – izvedli šele med samo revizijo – na to nas ni opozorila niti zunanja revizija, ki je izvedla revizijo leta 2011; komisija pa v vsem svojem obstoju od leta 2006 takega dokumenta ni imela, niti ni bila nikoli opozorjena, da ga mora predložiti Ministrstvu za finance). Tako napako priznamo, pričakujemo pa, da je ne samo abstraktno ovrednotena z vrednostjo kršitve, ampak dana v kontekst in naravo.

Po smernicah in načelih revidiranja ter poročanja o revizijah v javnem sektorju se namreč posamezna nepravilnost sicer šteje za pomembno tudi, če vrednostno ni pomembna, je pa pomembna po naravi ali po kontekstu. Za presojo pomembnosti posamezne nepravilnosti je po smernicah in standardih Računskega sodišča, v okviru katerih naj bi delovali revizorji, pri revidirancih v javnem sektorju pomembno, ali je vsebina posamezne neskladnosti s predpisom bistvena za izvajanje določenega predpisa. Po našem prepričanju v primeru določenih razkritij v prerekanem predlogu poročila ni tako, saj dejansko stanje in poslovanje oziroma ne-uporaba npr. letnega načrta in programa razpolaganja s premočenjem ali ukinjenega pogoja za strokovni izpit na določenem delovnem mestu govori nasprotno zato stopnjo neskladnosti poslovanja oziroma neuskkljenosti akta o sistemizaciji zaradi tega sploh ni mogoče meriti in utemeljevati s številom pregledanih primerov še manj pa po denarni izmeri. Nenazadnje je standardizirana dolžnost revizorjev, da morajo biti pri poročanju o nepravilnostih ali o neuskkljenosti poslovanja z zakoni ali drugimi predpisi

pozorni, da svoje ugotovitve predstavijo v pravi perspektivi in tako, da se ne ustvari vtis ter nerazumljiva podlaga za negativno mnenje, izrečeno odgovorni osebi, ki je večino odločilnih nepravilnosti, ki so podlaga za negativno mnenje, nasledila, v okviru svojega poslovanja pa odpravila do te mere, da ni potreben noben popravljalni ukrep ali vsebinsko priporočilo, ki bi zahtevalo vzpostavitev kontrolnih mehanizmov za preprečevanje nastanka oziroma ponavljanja takšnih nepravilnosti oziroma neskladnosti v bodoče. Poleg tega praktično nobene razkrije nepravilnosti v predlogu poročila, ki so bile odpravljene že pred začetkom revizije, nekatere pa med samo revizijo, nimajo več pomembnega vpliva na pravilnost poslovanja komisije, poleg tega pa ugotovljene napake in nepravilnosti niso bile prevladujoče, zato je negativno mnenje še toliko bolj nerazumljivo, neutemeljeno in nekorektno. Z ozirom na namen revizij in revizijskih poročil ob upoštevanju načela poštenosti in objektivnosti bi pričakovali najmanj ustreznejše besedilo mnenja, ki bi jasno, pošteno in nedvoumno povedalo, kaj je nepravilno v posamezni sporni zadevi, kdaj je nepravilnost nastala in kdo je odgovorna oseba, ter kdaj in kako je bila nepravilnost odpravljena tako z vidika ustreznosti popravljalnega ukrepa kot z vidika ravnanja odgovorne osebe. Ker pa naj bi revizijska poročila spodbujala konstruktivnost in se zato lotevala tudi nadaljnega dela za odpravo napak z vključevanjem konkretnih priporočil, pogrešamo v poročilu izražen prispevek revizije k odličnejšemu poslovanju komisije. Z ozirom na dejansko stanje stvari in dejstvo, da smo veliko večino neskladnosti in pomanjkljivosti odpravili že sami in pred začetkom predmetne revizije (zato tudi popravljenih ukrepov v predlogu poročila revizije Računsko sodišče ne določa, ker očitno niso potrebni), je videti, kot da je edini namen in sporočilo pričujočega poročila izdaja negativnega mnenja o nekem poslovanju in nepravilnih poslovnih praksah komisije, ki jih že dolgo ni in niso nastale v času, ko je odgovorna oseba komisije podpisnik tega ugovora.

Zato v okviru tega ugovora na senat naslavljamo tudi poziv, da se v mnenju opredeli do tega vprašanja. Torej, da se senat na podlagi zgoraj izpostavljenih vsebinskih razlogov kot tudi vsled spoštovanja revizijskih standardov, ki vsebujejo tudi kontekst in naravo kršitev, opredeli do vprašanja pomena in vpliva ter razsežnosti ugotovljenih nepravilnosti, ki so nastale v 2009 in 2010 na pravilnost poslovanja komisije v letu 2011. Oziroma te kršitve, od katerih nekatere niti ne moremo prerekati, uvrsti v razkritja, ki ne vplivajo na mnenje. Če namreč računsko sodišče vztraja pri sedanjem stališču, posebej glede najemne pogodbe za poslovne prostore iz leta 2009, ki jo pravno no mogoče spremeniti, potem komisija do leta 2015 že zaradi tega (ker slednje predstavlja tako veliko vrednost) nikoli ne bi mogla dobiti drugačnega kot negativnega mnenja. Povedano drugače: morebitno negativno mnenje za leto 2011 torej velja do leta 2015; pri čemer pa sodišče tega ne izpostavi med popravljivimi ukrepi oziroma ne priporoči, kako naj se zadeva pravno in dejansko korektno uredi, ker se verjetno zaveda, da to ni mogoče.

B. UGOVOR K POSAMEZNIH RAZKRITJEM

K razkritju 2.2.1.a (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.1.A)

Razkritje navedeno pod točko 2.2.1.a v osnutku poročila, ki ga je komisija uspešno izpodbila, ker je temeljilo na revizorjevem nepoznavanju oziroma neupoštevanju spremembe relevantnih določil Uredbe o upravnem poslovanju, je v predlogu poročila v bistvenem spremenjeno in za razliko od razkritja v osnutku vsebuje očitke, da komisija akta o sistemizaciji ni imela usklajenega s 13. členom Uredbe o spremembah in dopolnitvah uredbe o upravnem poslovanju, s katero so bili tovrstni izpiti ukinjeni. Razkritje v predlogu torej temelji na očitani kršitvi, ki je dejansko in pravno bistveno drugačna od razkritja v osnutku poročila. Ker komisija na novo razkritje št. 2.2.1.a v predlogu poročila ni imela možnosti izpodbijanja ali dati pojasnilo na razčiščevalnem sestanku, kot to določa sedmi odstavek 28. člena ZRacS-1,, gre za kršitev postopka, hkrati pa

je očitek oziroma razkritje po mnenju komisije popolnoma neutemeljeno, saj je komisija v konkretnem primeru ravnala oziroma poslovala v skladu z veljavnim predpisom (uredbo), ker od uslužbenke pri razporeditvi na predmetno delovno mesto ni zahtevala strokovnega izpita. Z drugimi besedami, razkritje je pravno nepravilno in neutemeljeno zaradi napačne uporabe in razlage sodila. 13. člen uredbe, na katero se sklicuje revizor, namreč določa, da se razveljavi drugi odstavek 227. člena Uredbe o upravnem poslovanju, ki v povezavi s četrtem odstavkom 229. člena iste uredbe določa oziroma zapoveduje, da morajo uslužbenci glavne pisarne oziroma javni uslužbenci na delovnih mestih, na katerih se opravljajo naloge uslužbenec glavne pisarne, ter drugi javni uslužbenci, pooblaščenici za sprejem pošte, najkasneje do 30. junija 2007 opraviti strokovni izpit iz upravnega poslovanja po ločenih programih, glede na zahtevnost in naravo dela. Predpis, ki ga revizor nepravilno uporabi kot sodilo, torej ne določa, da je potrebno akt o sistemizaciji uskladiti s 13. členom Uredbe o dopolnitvah in spremembah uredbe o upravnem poslovanju, ki je leta 2008 uveljavila to spremembo. Sodilo, ki ga uporabi revizor za razkritje, je zato neustrezna pravna in trditvena podlaga in je tudi iz tega razloga razkritje nepravilno in neutemeljeno. Izhajajoč iz dejanskega stanja revidiranega primera je jasno, da kot neveljaven pogoj, naveden v aktu o sistemizaciji, ni imel materialne moči, saj dejansko ni bil nikoli in niti v obravnavanem primeru (v nasprotju s kogentnimi predpisi) uporabljen pri poslovanju komisije in posledično niso nastale nikakršne pravne, finančne ali druge nedovoljene ali nezaželene posledice. Z ozirom na uveljavljena načela, smernice in standarde revidiranja v javnem sektorju zato tudi ni razumljivo, zakaj oziroma kako je oziroma bi bila lahko takšna "nepravilnost", če bi bila z vidika kogentnih predpisov nepravilnost, pomembna do te mere, da je lahko odločilna oziroma da odločilno vpliva na mnenje Računskega sodišča.

K razkritju 2.2.1.e (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.1. C)

Navajamo, da je opis dejanskega stanja, s katerim je kršitev očitana, nepopoln in zavajajoč. Opis dejanskega stanja namreč implicira, da je komisija v samem izbirnem postopku kršila tako zakon kot sistemizacijo, kar je po naravi in kontekstu stvari mogoče upravičeno oceniti kot hujšo kršitev, četudi bi bila ta nenamerna. Dejansko stanje je drugačno: omenjeni razpis je komisija izvedla skladno s sistemizacijo, ki pa v tem delu ni bila usklajena s KLASIUSom, zato tretje enakovredne ravni izobrazbe (visoka strokovna s specializacijo oziroma magisterijem) ni bilo navedene v javnem natečaju. Predlagamo, da senat sprejme ustrezen predlog popravka opisa kršitve.

K razkritju 2.2.1.d (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.1. D)

Komisija se strinja z ugotovljenim dejanskim stanjem, da za omenjenega javnega uslužbenca v svoji evidenci nima podpisanih ocenjevalnih listov za leto 2009 in jih revizorjem tudi ni mogla predložiti. Ker gre za dogodek iz leta 2009, ni mogoče ugotoviti, zakaj ti listi niso ustrezno knjiženi. Ni pa po mnenju komisije popolno in pravilno ugotovljeno v očitku zapisano dejansko stanje, ki je podlaga kršitvi. V očitku je namreč navedeno, da revizorji zaradi odsotnosti podpisanih ocenjevalnih listov niso mogli ugotoviti, ali je bil postopek napredovanja omenjenega javnega uslužbenca v letu 2009 izveden v skladu z ustrezno Uredbo. Komisija je namreč revizorjem predložila vrsto dokumentacije in tudi izjavo prejšnje odgovorne osebe, iz katere izhaja, da je bilo ocenjevanje opravljeno, da se vsi relevantni dokumenti v povezavi z sklepom o napredovanju (ki so podpisani in evidentirani s strani iste odgovorne osebe) sklicujejo na »sporne« ocenjevalne in evidenčne liste. Iz tega po mnenju komisije utemeljeno izhaja, da je bilo napredovanje opravljeno v skladu s predpisi.

Če senat ne bo spremenil vsebinskega stališča glede tega razkritja domnevne kršitve, pa komisija podredno predlaga, da se doda pojasnilo: »Ker gre za dogodek iz leta 2009, ni mogoče ugotoviti, zakaj evidenčni in ocenjevalni listi niso bili ustrezno knjiženi, posebej, ker obstaja vrsta nadaljnjih dokumentov, ki se na te listine sklicujejo.«

K razkritju 2.3.1.a (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. A – delno upoštevana pojasnila KPK)

Glede tega razkritja komisija podaja ugovor dvojne narave: vsebinski in postopkovni. Komisija ugotavlja, da se vrsta očitkov v tem razkritju prvič pojavlja šele v naslovnem dokumentu in jih komisija ni mogla (niti jih ni) prerekala ne v odgovoru na osnutek revizijskega poročila z dne 18.10.2013, ne na razščiščevalnem sestanku dne 6.11.2013, ne v dodatnim pojasnilih in dokumentaciji, ki smo jih Računskemu sodišču posredovali po razščiščevalnem sestanku dne 27.11.2013. V osnutku revizijskega poročila in na samem razščiščevalnem sestanku so bile kot sporne izpostavljene podjemne pogodbe o delu z Z.Š., L.V. in C. J.; nikoli pa ne podjemne oziroma avtorske pogodbe z N.U., N.Ž.F. – ki imajo poleg tega drugačno naravo in podlago kot prve tri. Kot rečeno – brez da bi bile te pogodbe pisno ali ustno v postopku revizije, na predhodnem neformalnem sestanku, v osnutku poročila ali na razščiščevalnem sestanku izpostavljene kot sporne, so se sedaj pojavile v predlogu revizijskega poročila.

S takim postopanjem je Računsko sodišče komisiji omejilo zakonsko in poslovniško zagotovljene možnosti prerekati omenjena razkritja, zato menimo, da bi moral senat ta razkritja bodisi v celoti izločiti iz končnega poročila, bodisi zadevo vrniti v fazo ponovljenega razščiščevalnega sestanka glede teh razkritij. V nasprotnem primeru bo po mnenju komisije sprejeto končno revizijsko poročilo v tem delu ne samo nepopolno in zmotno, ampak tudi v nasprotju z zakonom in poslovníkom Računskega sodišča.

V nadaljevanju ponavljamo argumentacijo, ki smo jo izpostavili na razščiščevalnem sestanku glede prerekanja očitka glede podjemnih pogodb z Z.Š., L.V. in C. J.. Iz predloga revizijskega poročila izhaja, da naši argumenti s strani revizorjev niso bili sprejeti, zato jih dajemo v presojo senatu.

Vsebina prepovedi sklepanja pogodb civilnega prava v primeru, ko obstajajo elementi delovnega razmerja, se veže na sam obstoj elementov delovnega razmerja. Pogodbe o delu, ki so predmet razkritja navedenega in opisanega glede Z.Š., L.V. in C. J.. osnutka revizijskega poročila, nimajo vseh elementov delovnega razmerja, kot jih opredeljuje 4. člen v povezavi z 20. in 52. členom Zakona o delovnih razmerjih, zato ugotovitev oziroma razkritje nima podlage v zakonu niti dejanskem stanju oziroma dejanskem razmerju/ih s podjemniki in avtorjem. Za delovno razmerje oziroma elemente delovnega razmerja gre, kadar se delavec (i) prostovoljno vključi (ii) v organiziran delovni proces delodajalca in (iii) v njem za plačilo, (iv) osebno in (v) nepretrgano opravlja delo (vi) po navodilih in (vii) pod nadzorom delodajalca. Delovno razmerje se od ostalih pravnih razmerij razlikuje predvsem po stopnji osebne odvisnosti, s katero je oseba zavezana k opravljanju določenega dela, zato je pomembno poudariti element nepretrganega opravljanja dela po navodilih in pod nadzorom delodajalca (t. i. direktno oblast delodajalca). Pravica dajanja navodil s strani delodajalca se lahko nanaša na vsebino, izvedbo, čas, trajanje in kraj dejavnosti. Sodna praksa je dodala še nekatere dodatne kriterije za presojo, ali gre za delovno razmerje ali ne, in sicer gre za delovno razmerje, če je delo sistematizirano kot delovno mesto, če se delo opravlja v delovnem času, ki ga določi delodajalec, če je delo kontinuirano in če se po navodilih delodajalca lahko primerja z ostalimi delovnimi mesti pri delodajalcu. Odločilna okoliščina pri presoji obstoja elementov delovnega razmerja je zato tudi enako obravnavanje podjemnika/podjemnice oziroma avtorja v primerjavi z drugimi zaposlenimi.

Dodatno utemeljujemo izpodbijanje z informacijo in poudarkom dejstva, da nobeno od del, ki so bila predmet pogodb o delu z Z.Š., L.V. in C. J. ni in ne predstavlja nalog, ki bi bile del organiziranega delovnega procesa oziroma sistemiziranih nalog v aktu o notranji organizaciji in sistemizaciji komisije, ampak je šlo za specifična dela, ki so bila vsako zase po vsebini enkratna in neponovljiva. Dejanska razmerja s pogodbeniki, poleg navedenega in pravno pomembnega dejstva, ki je razvidno iz že posredovanega akta o notranji organizaciji in sistemizaciji komisije, niso imela tudi drugih dveh bistvenih elementov za obstoj delovnega razmerja iz 4. člena ZDR, to je dela pod nadzorom in po navodilih delodajalca. K temu pritrjujejo tudi dejstva, sovpadajo s sodno prakso uveljavljenimi in potrjenimi merili za ugotavljanje dejanskega (ne)obstoja delovnega razmerja, in sicer;

- Z.Š. in L.V. sta delo praktično v 99 odstotkih opravljala izven prostorov komisije, neodvisno, popolnoma samostojno in brez nadzora o času ter kraju izvajanja dela;
- za delo nista uporabljala nobenih tehničnih ali materialnih sredstev komisije;
- komunikacija oziroma posredovanje izdelkov-dokumentacije je potekalo po e-pošti z zasebnih elektronskih predalov neposredno na skrbnika pogodbe ali s fizično predajo skrbniku pogodbe;
- vsebina pogodbenega dela (analiziranje sumov korupcijskih ravnanj in priprava predlogov njihovega reševanja) je temeljila na njenem strokovnem znanju in izkušnjah, ki sta si jih pridobila kot dolgoletna, a v času trajanja pogodbe o delu upokojena kriminalista, kar je komisija po prekinitvi predmetnih pogodb o delu uredila in si na normativni ravni zagotovila z določbo 16.a člena novele ZIntPK-B, uveljavljene po prekinjenih predmetnih pogodbah o delu in sicer z možnostjo pogodbene uporabe zunanjih strokovnjakov, od katerih pri opravljanju svojih nalog lahko pridobi zunanje strokovno mnenje;
- tudi volja pogodbenikov pri sklenitvi pogodbe o delu ni bila sklenitev delovnega razmerja, ampak odplačno opraviti posamezna enkratna dela v obliki mnenj oziroma predlaganih rešitev, ki so bila za komisijo nezavezujoča, zaposleni na komisiji pa so jih pri svojem delu lahko načeloma uporabili oziroma upoštevali deloma, v celoti ali pa tudi ne, kar sicer (slednje), ni bil primer;
- tak način opravljanja dela kot sta ga opravljala pogodbenika Z.Š. in L.V. ni in ni bil značilen za opravljanje dela in nalog zaposlenih v komisiji in zato tudi ni primerljiv, niti po obliki, vsebini, času in načinu izvajanja pogodbenega dela, kot tudi ne po drugih obveznostih, ki so značilne in opredeljujejo delovno razmerje, kot odvisno razmerje delojemalca s komisijo-delodajalcem, in sicer; prisotnost na delovnem mestu, uporaba regulatorja delovnega časa, dodelitev signirnih števil, odobravanje odsotnosti z dela, uporaba opreme in materialno tehničnih sredstev komisije, kot že navedeno zgoraj itd.. Vse navedeno v tem pogodbenem in dejanskem razmerju namreč ni obstajalo, zato po mnenju komisije ni mogoče utemeljeno govoriti o obstoju delovnega razmerja oziroma obstoju vseh bistvenih elementov delovnega razmerja kot jih opredeljuje ZDR v 4. členu.

Enako kot zgoraj navedeno velja tudi za pogodbeno in dejansko razmerje s pogodbenico C.J., ki je bila v času pogodbe o delu upokojenka in je delo opravljala povsem samostojno in neodvisno, in je v skladu s pogodbo vpeljala ključne rešitve ter s svojim delom vzpostavila celoten koncept dela glavne pisarne, predvsem pa je vzpostavila sistem arhiviranja dokumentarnega gradiva, ki vsa leta, torej že vse od ustanovitve Urada Vlade RS za preprečevanje korupcije, ni bilo pravilno in pregledno hranjeno ter arhivirano. Obenem je v skladu s pogodbo o delu predlagala rešitve pri pripravi novega Klasifikacijskega načrta Komisije za preprečevanje korupcije, ki je bil sprejet na seji senata komisije 15.12.2011. Po sprejetju in vzpostavitvi novega načina dela pri urejanju in arhiviranju dokumentarnega gradiva je sodelovala še pri implementaciji novo sprejetega klasifikacijskega načrta v aplikaciji SPIS, vzpostavitvi dela v glavni pisarni in arhiviranju fizičnega dokumentarnega gradiva. Po zaključku tega projekta je bilo zaključeno tudi pogodbeno razmerje z izvajalko C.J., kar samo po sebi kaže na to, da je šlo za tipično pogodbeno delo, ki je bilo opravljeno in za tovrstno delo v komisiji ni bilo več potreb. Z namenom ureditve arhivskega gradiva se je izkazala tudi potreba po nakupu premičnega arhivskega sistema regalov.

Dejansko pooblaščenka za administrativne zadeve pogodbenici v času veljavnosti pogodbe ni dala nobene odredbe in ni izvajala nadzora v delovnopravnem smislu, ampak zgolj kot skrbnica pogodbe, v smislu potrditve opravljenega pogodbeno dogovorjenega dela. Tudi določba 2. člena pogodbe, ki določa, da bo pogodbenica opravljala pogodbeno delo v okviru premakljivega delovnega časa v tedenskem obsegu 20 ur, se dejansko ni izvajala, ampak je bila zgolj podlaga za izdajo kartice zaradi pristopne kontrole vstopov in izstopov v prostore KPK, kjer je izvajalka delo po pogodbi zaradi narave in vezanosti pogodbenega dela na fizično dokumentarno ter arhivsko gradivo, hranjeno v prostorih komisije, izvajala pretežno v prostorih komisije. Zaradi zagotavljanja varstva dokumentov in varovanih podatkov bi bilo drugače to neizvedljivo.

Če bi delo, ki je predmet spornih pogodb o delu, fizične osebe C.J., Z.Š. in L.V. izvajale v enakem obsegu in na enak način npr. kot samostojni podjetniki na podlagi pogodb o poslovnem sodelovanju, dejansko stanje oziroma dejansko razmerje očitno ne bi bilo sporno. V obravnavanem primeru je očitno sporno zgolj zaradi oblike civilnopravnega pogodbenega razmerja, ne pa zaradi dejanskega razmerja, ki pa je, kot že zapisano v obrazložitvi izpodbijanja razkritja, pri ugotavljanju obstoja bistvenih elementov delovnega razmerja po 4. členu ZDR, odločilno. Odločilno je torej dejansko razmerje, ki tudi po erilih uveljavljenih s sodno prakso nedvomno kaže, da delo po spornih pogodbah o delu nima vseh elementov delovnega razmerja.

Podobno velja za pogodbe, glede katerih so očitki prvič izpostavljeni v tem predlogu poročila – namreč pogodbe z N.U. in N.Ž.F.. Pogodba z N.U. se je nanašala na pomoč pri ureditvi evidenc zavezancev, ki so zaradi spremembe zakona sredi leta 2011 presegle vse pričakovane meje (to dejstvo je Računsko sodišče očitno po razščiščevalnem sestanku sprejelo glede na to, da je iz razkritij umaknilo očitek o neutemeljenosti nakupa arhivskih omar). Pogodba z N.U. je bila sklenjena v povezavi z istim problemom, bila je časovno omejena in je predstavljala enkratno manualno delo, ki ni predmet siceršnjega dela in delovnega procesa na komisiji. Za tovrstno delo komisija ne bi mogla (niti glede na tedanje omejitve pri zaposlovanju) smela skleniti delovnega razmerja za določen ali nedoločen čas. Lahko je sklenila zgolj tovrstno pogodbo ali pa bi organizirala delo preko študentskega servisa.

Sklepno k ugovoru tega razkritja: zavedamo se, da očitek o elementih delavnega razmerja glede pogodb Z.Š. in L.V. ni brez argumentov, kar je ugotovila tudi notranja revizija leta 2011 in zaradi česar smo potem te pogodbe, ki imajo svoje korenine v letih 2008, 2009 in 2010, postopoma prekinili. Nikakor pa ni mogoče v isto kategorijo – ne pravno ne dejansko – uvrščati pogodb z N.U., N.Ž.F. in C.J. in jih označiti kot kršitev čl. 11/2 ZDR. Tega očitka komisiji v razmerju do omenjenih treh pogodb ni izrekla niti delovna inšpekcija, ki je leta 2011 opravila inšpekcijski nadzor na komisiji, niti upravna inšpekcija, ki je – tudi glede zaposlitev – nadzor izvedla leta 2013. Ponovno pa poudarjamo, da menimo, da je postpkovno nedopustno, da bi Računsko sodišče glede omenjenih razkritij sprejelo končno poročilo, ne da bi te očitke bodisi izključilo iz poročila, bodisi zadevo vrnilo v fazo razčiščevalnega sestanka.

Če senat ne sprejme ugovora v tem delu, pričakujemo, da bo ustrezno spremenjena navedba o »pojasnilu komisije«. Trenuten zapis namreč ne odraža dejanskega pojasnila komisije, posredovanega že pred in na razščiščevalnem sestanku, ki obsega več strani pravnih in dejanskih utemeljitev, v končnem zapisu pa ga je računsko sodišče sprovedlo le na en (ne prav posrečen) stavek.

K razkritju 2.3.1.b (v končnem revizijskem poročilu v celoti upoštevano)

Komisija ugovarja očitku glede kršitve čl. 99/1 Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah. Računsko sodišče namreč očitek utemeljuje s pravno oceno, da je sklenitev avtorske pogodbe za nedoločen čas v nasprotju z

omenjenim členom. Tak zaključek je po mnenju komisije povsem arbitrarna ocena revizijskega organa o interpretaciji zakona, ki ni v originalni pristojnosti Računskega sodišča in nima nobene podlage bodisi v sodni praksi, bodisi v literaturi oziroma teoriji avtorskega prava. Komisija je pregledala dostopno sodno prakso s področja omenjene zakonske določbe, se posvetovala s pravnimi strokovnjaki s področja avtorskega prava in zaključek je enoznačen: prvina avtorske pogodbe ni njena časovna opredeljenost / neopredeljenost. Tovrstne pogodbe – tudi za nedoločen čas z okvirnim predmetom vsebine oziroma dela ter z odpovednim rokom - so pogosto sklenjene v publicistični dejavnosti ter v raziskovalni in pedagoški dejavnosti. Poudarjamo kot smo poudarili tudi na razščiščevalnem sestanku, da je ena od zakonskih nalog komisije tudi raziskovalna, publicistična in pedagoška dejavnost.

K razkirtju 2.3.1.e (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. D)

Komisija v presojo senatu posreduje tudi ugovor o očitku glede sklenitve najemne pogodbe, ki sega v leto 2009, in se pri tem sklicuje na že posredovano obsežno argumentacijo in dokumentacijo v zvezi s tem. Kot so ugotovili tudi revizorji, je dokumentacija glede postopka najema omenjenih prostorov na komisiji pomanjkljiva. Vemo, da je bil postopek voden usklajeno med komisijo in takratnim Ministrstvom za javno upravo (MJU), ki je bilo lastnik prejšnjih prostorov komisije na Tržaški cesti v Ljubljani. Ker gre za dogodek, v katerem so sodelovale prejšnje odgovorne osebe in javni uslužbenci tako na komisiji kot na MJU, bi moralo biti dejansko stanje za očitek, ki ima v skupni oceni tako močne finančne posledice, jasno ugotovljeno. Tega revizija ni storila; bi pa za popolno ugotovitev dejanskega stanja morala opraviti vsaj razgovore z uslužbenci MJU. Prav tako Računsko sodišče ni upoštevalo dejstva, da je do najema prostorov prišlo sredi leta potem, ko se je število zaposlenih na komisiji povečalo in ko je bil predviden sprejem novega ZIntPK (ki je bil dejansko potem sprejet v letu 2010) in da je MJU potrebovalo prostore na Tržaški cesti. V tem primeru obstaja velika verjetnost, da pride v poštev drugi odstavek 26. člena ZIPRS 2011/2012, ki določa, da *»Ne glede na določbo prejšnjega odstavka« (torej brez letnega načrta in programa razpolaganja s premičnim in nepremičnim premoženjem) lahko neposredni uporabnik nabavlja osnovna sredstva in izvaja investicijsko vzdrževanje, če je ta izdatek nujen za nepredvidena popravila, nabavo blaga ali izvedbo drugih storitev, ki so potrebne za zagotovitev njegovega nemotenega delovanja.«* Ne moremo pa tega z gotovostjo trditi, ker gre za dogajanje v času prejšnjih odgovornih oseb, tako na komisiji kot na MJU. Vsekakor pa smo mnenja, da bi moralo Računsko sodišče – glede na težo izrečenega očitka – ta element preveriti po uradni dolžnosti in se do njega opredeliti.

K razkritju 2.3.1.g (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. F)

Komisija ugovarja očitku pri tem razkritju. Računskemu sodišču smo po našem mnenju prepričljivo pojasnili situacijo, v kateri se je komisija znašla zaradi najemne pogodbe iz leta 2009. Že ves čas kot najemnik v poslovnih prostorih preko najemodajalca urgiramo (telefonsko, sestanki in pridobivanje dokumentacije o aktivnostih KADa kot lastnika), da naj se to področje uredi. Pred mesecem dni smo ponovno, na našo iniciativo organizirali sestanek s KADom in SPL, da nam posredujejo ključne (kriterije), na podlagi katerih nam zaračunavajo stroške obratovanja. Predvsem pa želimo, da se SPL kot upravnika zamenja, česar kot najemniki ne moremo pravno realizirati, saj je ta odločitev dejansko v rokah zasebnih lastnikov stanovanj oziroma stavbe. Povedano drugače: očitek, da je komisija ravnala v nasprotju s predpisi, je neutemeljen, ker je v okviru danih pravnih in dejanskih možnosti storila vse, kar je bilo v njeni moči.

Dodatno poudarjamo, da je pojasnilo pod razkritjem neustrezno. Če senat zavrne naše argumente, naj prvi stavek pojasnila jasno odraža realne možnosti komisije oziroma dejansko in pravno stanje, npr. z navedbo

»Komisija, ki ni lastnik prostorov, je preko najemodajalca in neposredno preko upravnika večkrat poskušala stanje urediti, vendar zaradi pravnih in dejanskih razlogov to ni bilo in še vedno ni mogoče.«

K razkritju 2.3.1.i (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. H)

Komisija meni, da je očitke v tem delu pravno in dejansko neutemeljen. Komisija je za obdobje od 15.5.2009 do 14.5.2011 sklenila pogodbo s Cityport o zagotavljanju stacionarne telefonije in zaradi sklenitve več aneksov je komisija do 15.10.2011 preseгла prag, ki je bil določen v letu 2009 (10.000 evrov brez DDV). Komisija je k temu razkritju na razčiščevalnem sestanku predložila kopiji dveh poročil izbirne komisije za izbor novega ponudnika zagotavljanja stacionarne telefonije in v dopisu podala dodatna pojasnila. Komisija je razkritje ponovno proučila in navedenemu razkritju ugovarja iz razlogov, ki jih navajamo v nadaljevanju.

Kot izhaja iz poročil izbirne komisije in samega sklenjenega aneksa št. 3 k osnovni pogodbi, je komisija z obstoječim ponudnikom sklenila aneks št. 3 zaradi poplačila računa za mesec oktober 2011, saj se je zaradi nepredvidenih okoliščin izkazalo, da s pravočasno izbranim ponudnikom pogodbe ni mogoče skleniti. Zaradi navedb enega od neizbranih ponudnikov, da izbrani ponudnik ne more zagotavljati vseh storitev, ki jih je navajal v ponudbi, je bilo potrebno izvesti nadaljnji postopek z razčiščevanjem na skupnem sestanku.

Zakon o javnem naročanju v 5. točki prvega odstavka 29. člena določa,

»5. v primeru, če naročnik v že začetem postopku javnega naročanja zaradi vložene zahteve za revizijo ne more pravočasno oddati javnega naročila, izvedba naročila pa je nujna tudi v tem obdobju, pod pogojem, da vrednost naročila ne presega vrednosti iz prvega odstavka 12. člena tega zakona in na podlagi predhodnega soglasja ministrstva, pristojnega za finance. Naročnik lahko v takem primeru odda naročilo le za čas do sklenitve pogodbe na podlagi že začete ali ponovljenega postopka.«

Komisija meni, da je v konkretnem primeru potrebno smiselno uporabiti navedeno določbo, saj kot organ ne bi mogla nemoteno opravljati svojega dela, ne da bi imela tudi vso potrebno telekomunikacijsko opremo (stacionarni telefoni), tako za poslovanje z organi kot strankami, in bi njeno delo bilo ne le oteženo, temveč onemogočeno, če v obdobju od pravočasno izbranega ponudnika do razrešitve pritožbe neizbranega ponudnika (ki jo smiselno lahko štejejo za zahtevek za revizijo), z obstoječim pogodbenikom ne bi sklenila aneksa k pogodbi.

Prav tako komisija meni, da je potrebno upoštevati, da je v času sklenitve zadnjih dveh aneksov že veljal ZJN-2B, ki je v primeru naročanja blaga in storitev dvignil spodnjo mejo, ko mora naročnik izvesti javno naročilo, na 20.000 evrov. Zato je komisija mnenja, da skladno s pravno teorijo in prakso obligacijskih razmerij ni mogoče retoraktivno za kršitev označiti nekaj, kar v času sklepanja aneksa ni več kršitev.

K razkritju 2.3.1.j (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. I)

Komisija je za stroške električne energije plačala: v letu 2010 - 6.993,85 EUR, v letu 2011 - 6.899,95 EUR in v letu 2012 - 3.663,37 EUR, skupaj torej 17.557,17 EUR. Znesek, ki ga navaja RS (30.828 eur) je skupni znesek plačane električne energije za najete poslovne prostore in plačilo električne energije za skupne prostore, ki ga zaračuna SPL. Ob nastopu mandata nove komisije smo v začetku leta 2011 želeli prekiniti pogodbo o dobavi električne energije, vendar je pogodbo možno prekiniti do 1. decembra tekočega leta, za naslednje koledarsko leto. Zato smo v oktobru 2011 pristopili k skupnemu javnemu naročilu, ki ga je izvedla Agencija za javno naročanje ter Elektro Ljubljana obvestili o nameri odstopa od pogodbe. V mesecu aprilu 2012 smo

podpisali 2-letno pogodbo z GENi o dobavi električne energije. Menimo, da je zaključek revizije, ki za leto 2011 – na podlagi ekstrapolacije domnevne pogodbene vrednosti - očita komisiji nepravilnost poslovanja neutemeljen in neživljenjski.

Dodajamo, da je zapis »pojasnila komisije« v predlogu poročila nepopoln in ne odraža dejanskega stanja. Četudi senat ne bo sprejel ugovora glede same kršitve je primerno, da se zapis glede pojasnila dopolni z navedbo v smislu: »Komisija je že v začetku leta 2011 pristopila k izbiri novega ponudnika in želela prekiniti obstoječo pogodbo, vendar to zaradi določil v letu 2010 sklenjene pogodbe ni bilo mogoče. ...«

K razkritju 2.3.1.k (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 2.8.2. J)

Komisija ugovarja očitku glede ne vključitve protikorupcijske klavzule v pogodbo o najemu prostorov in na tej podlagi utemeljenega očitka revizije o tem, da je komisija kršila določbo 14. člena ZIntPK. Gre za očitek, ki ni pravno korekten in temelji na razlagi zakona, za katerega nadzor in interpretacijo je primerno pristojna komisija in ne Računsko sodišče. Komisija pa je glede vprašanja vključitve protikorupcijske klavzule v pogodbo, sklenjene pred uveljavitvijo ZIntPK (v tem primeru tudi pogodbe o najemu prostorov) in glede vključitve te klavzule v nove anekse leta 2011 in 2012 sprejela več pravnih mnenj in eno sistemsko pojasnilo, preko uvedenih prekrškovnih postopkov pa se je razvila tudi sodna praksa na tem področju. Praksa komisije kot nadzornega organa na tem področju in praksa prekrškovnih sodišč na tem področju se je razvijala postopoma. Najprej je bilo sprejeto stališče, da obstoječih pogodb (sklenjenih pred uveljavitvijo ZIntPK) ni potrebno aneksirati zgolj zaradi protikorupcijske klavzule, nato stališče, da je klavzulo potrebno dodati v tiste anekse k prvotnim pogodbam, kjer se obveznost za proračunska sredstva povečuje, ne zmanjšuje (v primeru aneksov pri najemnih pogodbah je šlo za zmanjšanje obveznosti), nato pa stališče, da je potrebno klavzulo vključiti v vse anekse. Slednje stališče je bilo sprejeto šele s sistemskim pojasnilom iz leta 2012; komisija je že pred tem – torej sredi leta 2011 ne glede na dotedanja stališča, pogodbo pogodbo kot primer uveljavljanja nadstandardne oziroma dobre prakse aneksirala s protikorupcijsko klavzulo. Zato je razkritje in očitek v tej točki neskladen z interpretacijo ZIntPK, kot je veljala in se v praksi uporabljala še leta 2011, ko je bilo na tem področju mnogo odprtih vprašanj.

C. UGOVOR K TOČKI 3 (V KONČNEM REVIZIJSKEM POROČILU 3.7)

Komisija senat opozarja, v točki 3 nekatere navedbe ne odražajo dejanskega stanja in so neresnične, saj navajajo, da so se nekatere pomembne kršitve zgodile v letu 2011, ki je bilo revidirano leto. Navedbe revizije zamenjujejo vzrok in posledico oziroma posledici kršitve, s katero smo bili soočeni v 2011, pripisujejo naravo vzroka oziroma štejejo, da je sama kršitev nastala v letu 2011, kar pa je neresnično oziroma pravno in dejansko ne zdrži.

Računsko sodišče navaja, da je revidiralo pravilnost izvršitve proračuna KPK za leto 2011, pri čemer napačno navaja, da so se v letu 2011 zgodile kršitve, ki so se dejansko zgodile v letih 2009 in 2010. V nadaljevanju navajamo neresnične trditve iz revizijskega poročila in naše predloge, s katerimi bo dosežena pravna pravilnost opredelitve glede nastanka posameznih kršitev in tudi jasnost jezikovnega sporočanja. Menimo, da je pri kršitvah, ki so nastale izven revidiranega leta, to potrebno posebej izpostaviti, saj se trenutne revizijske ugotovitve razumejo, kot da so te kršitve nastale v letu 2011.

V nadaljevanju v presojo senatu podajamo naslednje ugovore, pri čemer so ti podani podredno – v primeru, da senat ne sprejme nobenega ugovora k posameznim razkritjem:

Revizija trdi: Komisija ni poslovala v skladu z "Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju ker:
- je delež za odpravo plačnih nesorazmerij odpravila v nepravilni višini - točki 2.2.1.a in 2.2.1.c
- ni upoštevala napredovanj na prejšnjem delovnem mestu javne uslužbenke - točka 2.2.1.b"

Predlagamo, da se navedba glasi:

"Komisija ni poslovala v skladu z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju ker:
- je 28.7.2010 delež za odpravo plačnih nesorazmerij odpravljala v nepravilni višini - točka 2.2.1.a
- 28.7. 2010 in 2.11.2010 ni upoštevala napredovanj na prejšnjem delovnem mestu javne uslužbenke in uslužbenca - točki 2.2.1.b in 2.2.1.c«

Revizija trdi: Komisija ni poslovala v skladu z "Uredbo o napredovanju javnih uslužbencev v plačne razrede, ker:

- ne razpolaga z ocenjevalnimi in evidenčnimi listi - točka 2.2.1d"

Predlagamo, da se navedba glasi:

"Komisija ni poslovala v skladu z Uredbo o napredovanju javnih uslužbencev v plačne razrede, ker:
- ne razpolaga z ocenjevalnimi in evidenčnimi listi javnega uslužbenca iz leta 2009"

Revizija trdi: Komisija ni poslovala v skladu z "Zakonom o javnih naročilih in zakonom o javnem naročanju, ker:

- ni pravilno ocenila vrednosti javnega naročila - točka 2.3.1.j"

Predlagamo, da se navedba glasi:

"Komisija ni poslovala v skladu Zakonom o javnih naročilih in zakonom o javnem naročanju, ker:
- 5.1.2010 ni pravilno ocenila vrednosti javnega naročila - točka 2.3.1.j"

Revizija trdi: Komisija ni poslovala v skladu z "Uredbo o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin, ker:
- ni sprejela posamičnega programa ravnanja s stvarnim premoženjem - točka 2.3.1.e;"

Predlagamo, da se navedba glasi:

" Komisija ni poslovala v skladu z Uredbo o napredovanju javnih uslužbencev v plačne razrede, ker:
- v letu 2009 ni sprejela posamičnega programa ravnanja s stvarnim premoženjem - točka 2.3.1.e"

D. PREDLOG PROCESNE NARAVE

Kot je Računskemu sodišču poznano, je komisija tekom postopka – na predhodnem sestanku, v odgovoru na osnutek in na samem razčiščevalnem sestanku izpostavila nekatere okoliščine, ki so vrgle resno senco na sam postopek revizije in po nepotrebnem ogrozile integriteto obeh institucij, predvsem pa vzpostavile občutek nezaupanja in konflikta. V omenjeno spada dejstvo, da je bila nesporno kršena zakonsko določena tajnost revizijskega postopka: a) nekaj dni potem, ko so revizorji opravili prvi del revizije v prostorih komisije, smo od novinarke Dnevnika prejeli uradno novinarsko vprašanje (vprašanje je bilo poslano po elektronski pošti in je vsebinsko in časovno evidentirano v zbirki dokumentarnega gradiva komisije) v zvezi z avtorsko pogodbo za enega konkretnega zunanjega sodelavca, in sicer v zvezi z njegovim domnevnim plačilom pri domnevni pripravi letnega poročila komisije za leto 2010. Vprašanje je vsebovalo (tudi jezikovno) identičen »očitek«, ki ga je revizorka v času svojega dela na komisiji ustno izpostavila predstojniku komisije in pozneje ponovila na prvem sestanku; b) ob prejemu osnutka revizijskega poročila (in pred razčiščevalnim sestankom) smo dobili klic enega od funkcionarjev izvršilne veje oblasti, ki je je bil »diskretno« obveščen o ugotovitvah in mnenju revizije – posebej v delu, ki se nanaša na komisijo.

To ni neposredna obtožba Računskega sodišča ali kakšnega posameznika. Verjetno nikoli ne bo ugotovljeno, od kje in na kak način so te zaupne informacije prišle do omenjenih naslovnikov. Dejstvo pa je, da je celoten postopek revizije s tem obremenjen. Kot je obremenjen tudi s tem, kako so se revizijska razkritja skozi postopek spreminjala, kako so bili nekateri očitki v prvih osnutkih dokumentov »privlečeni za lase« in (deloma pozneje po korektnem razčiščevalnem sestanku) odpravljeni.

Podpisana odgovorna oseba, predsednik komisije, sem se po posvetovanju s celotnim senatom komisije odločil, da ob tem ugovoru ne podam uradnega zahtevka po Zakonu o splošnem upravnem postopku (ZUP) za izločitev predsednika računkega sodišča dr. Tomaža Vesela iz senata, ki bo odločal o tem ugovoru. Potencialni izločitveni oziroma odklonitveni razlogi po 35 in 36. členu ZUP, ki jih vidimo, so najmanj naslednji: dr. Vesel je bil kot podpredsednik računkega sodišča pod nadzorom in celo v javnem sporu s prejšnjim predsednikom komisije Dragom Kosom v povezavi s prijavo premoženja (na mandat katerega se nanaša pretežni del za mnenje odločilnih razkritij te revizije); dr. Vesel je ob seznanitvenem sestanku ob začetku predmetne revizije (ki jo je takrat tudi vodil) namestniku predsednika komisije Roku Praprotniku v prostorih komisije dejal, »da se lahko tudi izloči iz postpka, ker se nimamo radi...«; komisija pa se bo morala v prihodnosti opredeliti do prijav, ki jih je prejela v času njegove kandidature in imenovanja na mesto predsednika Računskega sodišča; nadalje je komisija prejela naznanilo, da naj bi med odgovornimi osebami računkega sodišča in določeno odvetniško družbo, ki zastopa več zavezanecv proti komisiji, potekala komunikacija tudi glede predmetnega predloga revizijskega poročila. Nič od omenjenega komisija ne more z gotovostjo potrditi, niti ne trdi, da vse navedeno drži.

Smatramo pa za potrebno, da zaradi zagotovitve objektivnosti in nepristranskosti postopka, integritete tako računkega sodišča in odgovornih oseb računkega sodišča kot komisije to navedemo. Vsaka taka obremenjenost revizijskega postopka z domnevnimi zasebnimi interesi ali pristranskimi nejavnimi vplivi lahko zgolj nadalje in resno obremenjuje postopek in odnos med dvema pomembnima državnima institucijama, katerih korektno sodelovanje je pomembno za uresničevanje javnega interesa.

Zato smo v senatu komisije ocenili, da bi bila uradna zahteva za izločitev na podlagi omenjenega sicer utemeljena, da pa bi z njo zgolj poglobljali konflikt. Namesto tega to odločitev prepuščamo samemu predsedniku Računskega sodišča, od katerega se upravičeno lahko pričakuje, sicer dolžnostno ravnanje uradnih oseb, da bo sam presodil ali zgoraj navedena dejstva in okoliščine in morebitne druge, ki komisiji niso poznane, pomenijo in predstavljajo odklonitvene razloge za izločitev pri odločanju.

Sklepno naj v izogib nepravilnemu razumevanju oziroma sporočilu pričujočih razlogov za izpodbijanje in pojasnil k posameznim razkritjem, ki so poleg mestoma kritičnih ocen dosedanjega poteka revizijskega postopka in vsebine osnutka revizijskega poročila, ki se nanaša na komisijo, osredotočena izključno na dejansko in pravno stanje posameznih ravnanj in odločitev, predvsem pa na konkretne elemente oziroma razkritja Računskega sodišča, ponovimo, da komisija sklep o izvedbi in sam namen revizije pozdravlja, ker tudi sama meni, da je nadzor nujen in potreben, predvsem pa koristen za uveljavljanje pravilnosti, gospodarnosti in s tem tudi dobre poslovne prakse proračunskih uporabnikov pri izvrševanju proračuna. Nenazadnje je komisija, kot že omenjeno zgoraj, prav zaradi odsotnosti tovrstnega nadzora nekaj mesecev po nastopu mandata v tej sestavi sama naročila zunanji nadzor, ki ga je izvedla Skupna notranje revizijska služba Generalnega sekretariata Vlade RS. V tem duhu tudi želimo in pričakujemo, da bo pričujoča revizija prispevala k ohranjanju in zagotavljanju ter uresničevanju dobre poslovne prakse pri izvrševanju proračuna v

bodoče, zlasti v delu, ki ga komisija sama še ne dosega in je po standardih, ki jih priporoča in uveljavlja Računsko sodišče, uresničljiva.

S spoštovanjem,

Goran KLEMENČIČ
PRESEDNIK

Priloge: kot navedeno

Poslano:

- naslovnik,
- zbirka dok. gradiva.